

ΘΕΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Ο ΑΕΡΑΣ ΠΟΥ ΦΥΣΟΥΣΕ δυνατά από την Πάρνηθα διέλυε το νέφος, που σαν γκριζα κάπα είχε σκεπάσει την Αθήνα.

Το κρύο και η ψύχρα τούτο το πρωινό του Οκτώβρη, μαζί με τις πρώτες στάλες της βροχής, έδωξαν οριστικά το καλοκαίρι από την πόλη.

Ήταν εφτάμισι και στο κέντρο όλα παρέμεναν ήσυχα, αφού τα καταστήματα άνοιγαν πολύ αργότερα.

Μόνο κανένας οδοκαθαριστής εδώ κι εκεί μάζευε με το σκουπάκι του τα χαρτιά που ο αέρας έσερνε δώθε κείθε στα πεζοδρόμια.

Η ανομβρία είχε κουράσει τους κατοίκους της πρωτεύουσας, έτσι ώστε όλοι γκρίνιαζαν και περίμεναν να δουν με ανακούφιση τον καιρό να δροσίζει.

Στην οδό Μητροπόλεως, ένα κομπό, ανακαινισμένο νεοκλασικό κτίριο φιλοξενούσε τη γνωστή σε όλους φάρμα «Κάτια».

Από τη δεκαετία του 1920 ήταν εκεί το πρώτο κατάστημα της εταιρείας.

Δεν είχε αλλάξει διεύθυνση μέχρι σήμερα, παρότι υπήρ-

χαν πια υποκαταστήματα στις περισσότερες ελληνικές πόλεις.

Το εργοστάσιο και οι αποθήκες βρίσκονταν έξω από τη Θεσσαλονίκη.

Τα τελευταία χρόνια οι γούνες είχαν δώσει τη θέση τους σε υπέροχα δερμάτινα ρούχα, τσάντες, μπότες και παπούτσια.

Η οικολογία μπήκε στη συνείδηση του κόσμου και η νεότερη γενιά στη διοίκηση της εταιρείας αποφάσισε να ακολουθήσει το ρεύμα της εποχής. Έτσι, έπειτα από στενή συνεργασία με Ιταλούς σχεδιαστές, στα καταστήματα της φίρμας υπερίσχυσαν τα δερμάτινα είδη.

Έξω από το απαλό κρεμ και λευκό κτίριο, με τα σκαλιστά μπαλκόνια και τα υπέροχα μαρμάρινα φουρούσια, δυο πρασιές γεμάτες με λουλούδια της εποχής στόλιζαν δεξιά και αριστερά τα σκαλιά της εισόδου. Στις βιτρίνες του ισόγειου, τα εμπορεύματα που καθόριζαν τη μόδα της σεζόν ήταν όμορφα τοποθετημένα πάνω σε κρεμ βελούδο, δίπλα σε βάζα γεμάτα φρέσκα τριαντάφυλλα.

Παντού υπήρχαν λουλούδια. Ήταν η αδυναμία της σημερινής ιδιοκτήτριας, της Κατερίνας, ή Κάτιας, όπως τη φώναζαν οι φίλοι και οι συνεργάτες της. Έφερε το όνομα της προγιαγιάς της. Από τη μακρινή Ρωσία ήρθε η κόρη της, η Ιρίνα, και άνοιξε αυτό το κατάστημα στο κέντρο της Αθήνας τη δεκαετία του 1920.

Η Κάτια ανέβηκε τα σκαλιά της εισόδου, ενώ τυλιγόταν στην απαλή πασμίνα της.

– Καλημέρα, κυρία Κατερίνα, είπε γελαστά η καθαρίστρια.

Μόνο εκείνη με τις σκούπες της βρισκόταν στα γραφεία και στο κατάστημα τόσο πρωί. Οι υπόλοιποι θα έφταναν αργότερα, κατά τις εννιά.

– Καλημέρα, ανταπέδωσε η Κάτια και πρόσθεσε: Χειμώνιασε, θαρρώ. Ξαφνικά έπιασε το κρύο.

– Ε, καιρός δεν ήταν πια; είπε η γυναίκα τραβώντας τον κουβά και συνέχισε να φλυαρεί σφουγγαρίζοντας ταυτόχρονα. Νωρίς μας ήρθατε σήμερα.

– Ναι, πριν από τη συνηθισμένη μου ώρα, όμως πρέπει να πάρω μαζί μου κάποιες παραγγελίες, γιατί φεύγω το μεσημέρι για τη Φλωρεντία.

– Κυρία Κατερίνα, παρακουράζεστε, σχολίασε η γυναίκα. Η πολλή δουλειά τρώει τον αφέντη, λένε στο χωριό μου. Βάλτε και λίγο φρένο, όλα από τα χέρια σας θα περνάνε;

Η Κάτια χαμογέλασε και ανασήκωσε τους ώμους, χωρίς να απαντήσει. Ύστερα είπε ευγενικά, όπως έκανε πάντα όταν μιλούσε ειδικά σε αυτή τη γυναίκα, που ήταν πολύ δουλευταρού και έμπιστη:

– Σε παρακαλώ, μπορείς να μου φτιάξεις έναν καφέ;

– Και γάλα θα σας φέρω μαζί και κουλουράκια, είπε η καθαρίστρια πρόθυμα, αφήνοντας στην άκρη τις σκούπες και τα φαράσια.

Η Κάτια ανέβηκε στο γραφείο της με το κομπό γυάλινο ασανσέρ που εγκατέστησαν όταν έκαναν ανακαίνιση πριν από λίγα χρόνια. Η διοίκηση της εταιρείας ήταν στον τρίτο και τελευταίο όροφο του νεοκλασικού. Μια μεγάλη τζαμα-

ρία που έβγαζε στην ταράτσα του κτιρίου κι έβλεπε στη Μητροπόλεως πρόσφερε καταπληκτική θέα στην Ακρόπολη και στο Θησείο.

Τα σύννεφα χαμήλωσαν και ο φθινοπωριάτικος αέρας σφύριξε.

*...Γιατί είμαι αέρας που περνά,
μέσα στην πόλη τα στενά,
και κάνει τα κλειστά
παράθυρα να τρίζουν...*

Η Κάτια άνοιξε τα τζάμια και στάθηκε για λίγο να πάρει βαθιές ανάσες. Τη θέα από το γραφείο της, όσα χρόνια κι αν την έβλεπε, δε θα τη βαριόταν ποτέ.

Ο αέρας παρέσυρε τα ξανθά μαλλιά της που ήταν πιασμένα χαλαρά πίσω στο σβέρκο. Αυτά έπεσαν στους ώμους και χάιδεψαν τα μάγουλα.

Τότε πέρασε από το νου της μια ιδέα που της ερχόταν συχνά τον τελευταίο καιρό. Ένα όνειρο κι ένας στόχος που θα την έδενε με το παρελθόν. Είχε να κάνει με την επιθυμία της να πάει στην Αγία Πετρούπολη, να επισκεφτεί την πόλη όπου έζησε η προγιαγιά της.

Τα τελευταία χρόνια, πολλοί Έλληνες άρχισαν να έχουν εμπορικές συναλλαγές με τη Ρωσία και αυτές οι συνεργασίες αναπτύσσονταν ραγδαία, ειδικά στον τομέα των επενδύσεων.

Ένα μαγαζί της φίρμας «Κάτια» στην Αγία Πετρούπολη

θα αποτελούσε την αρχή για την επέκταση της εταιρείας και έξω από τα ελληνικά σύνορα.

Η προοπτική να υπάρχει ένα μικρό κατάστημα σε κάθε ευρωπαϊκή πόλη ήταν πολύ δελεαστική.

Αφιετηρία, λοιπόν, θα μπορούσε να είναι η Αγία Πετρούπολη. Από εκεί ξεκίνησαν οι πρόγονοι της Κάτιας και τώρα εκεί θα γυρνούσε εκείνη.

Όμως, προς το παρόν, επρόκειτο μόνο για όνειρο και επιθυμία...

Τα πεσμένα φύλλα από τα λιγοστά δέντρα του δρόμου έστησαν τρελό χορό στο ρείθρο του πεζοδρομίου.

«Στην Ιταλία θα έχει ψύχρα, να βάλω στη βαλίτσα το παλτό μου», σκέφτηκε η Κάτια κι έκλεισε τα τζάμια. Άφησε έξω τη μαγεία του κρύου πρωινού σε μια πόλη που μόλις ξυπνούσε.

Στο αεροδρόμιο «Ελευθέριος Βενιζέλος», οι λιγοστοί επιβάτες που ταξίδευαν για τη Ρώμη περίμεναν να δώσουν τις αποσκευές τους και να γίνει ο έλεγχος των εισητηρίων τους. Δύο κυρίες στην ουρά δεν είχαν βάλει γλώσσα μέσα και σχολίαζαν τα πάντα. Η μία έδειξε με το βλέμμα την Κάτια, που περίμενε τη σειρά της.

– Τη βλέπεις αυτή; είπε στην άλλη. Μωρέ, κάπου την ξέρω... Βέβαια! Είναι η Κάτια. Δεν την είδαμε το πρωί στο περιοδικό που ξεφυλλίζαμε στο κομμωτήριο; Σ' εκείνα τα κοσμικά βαφτίσια του...

– Ναι, ναι, έχεις δίκιο, ήταν στο ίδιο τραπέζι με αυτό τον

κοσμηματοπώλη –μου διαφεύγει τώρα το όνομά του– και τον υπουργό...

– Σωστά, σωστά. Πιο νόστιμη είναι στην πραγματικότητα, ο φακός μάλλον την αδικεί.

– Χμ, συμφωνώ, κοίτα τι απίθανες ανταύγειες έχει στα μαλλιά της.

– Πρόσεξε την τσάντα και τις γόβες της, καταπληκτικές, έτσι; Σίγουρα θα είναι από την τελευταία της κολεξιόν.

– Μόλις γυρίσουμε, δεν πίνουμε έναν καφέ στην Κηφισιά, να περάσουμε και από το μαγαζί της να δούμε τα καινούρια;

– Εγώ προτιμώ το παλιό κατάστημα, της Μητροπόλεως. Είναι πιο κλασάτο. Πολλές φορές βρίσκεται και η ίδια εκεί και προσφέρει σαν οικοδέσποινα καφέ και σοκολατάκια.

– Ε, τι τα θέλεις; Η παράδοση του καταστήματος είναι γνωστή. Εδώ εγώ έχω γουναρικό της γιαγιάς μου που στην ετικέτα του γράφει «Κάτια» και είναι άψογο, σαν να το αγόρασα χτες.

Η Κάτια, μόλις μπήκε στο αεροπλάνο, έδωσε τη ζώνη και, γέρνοντας πίσω στο κάθισμα, έκλεισε τα μάτια. Είχε σηκωθεί από τις πέντε το πρωί και τα έκανε όλα βιαστικά για να προλάβει τη μεσημεριανή πτήση. Τρεχάλα πέρασε από το γραφείο, τρεχάλα έριξε δυο ρούχα σε μια μικρή βαλίτσα, τρεχάλα έφτασε στο αεροδρόμιο. Το γιο της, τον Μάνο, τον φίλησε κοιμισμένο. Ήταν στην τρίτη τάξη του λυκείου και το σχολικό τον έπαιρνε στις οκτώ παρά τέταρτο. Η μεγάλη

κόρη της, η Μάρη, σπούδαζε στο Λονδίνο οικονομικά. Μιλούσε μαζί της κάθε μέρα και συχνά πεταγόταν στην Αγγλία για να τη δει.

Η σχέση της Κάτιας με τα παιδιά της ήταν πολύ τρυφερή και δυνατή, καθώς εκείνη, μολονότι ήταν μια σκληρά εργαζόμενη γυναίκα, τα είχε πάντοτε έγνοια.

Εκεί που το πράγμα χώλαινε ήταν σε ό,τι αφορούσε το γάμο της. Ο σύζυγος της Κάτιας, ο Αλέκος, διευθυντής και ταυτόχρονα δικηγόρος της εταιρείας «Κάτια», ήταν το μελανό σημείο στη ζωή της.

Γυναίκας, αλαζόνας και υπερφίαλος τύπος. Με τα δόντια κρατιόταν αυτός ο γάμος, γιατί ήταν στη μέση τα παιδιά.

Εξάλλου εργάζονταν μαζί και στην εταιρεία.

Όμως ο Αλέκος, αφού είχε αλλάξει τις ερωμένες σαν τα πουκάμισα, τον τελευταίο χρόνο έβγαине μόνιμα με μια κοσμική κυρία και δεν έμπαινε καν στον κόπο να κρύψει αυτή τη σχέση, που μείωνε, πονούσε και εξευτέλιζε την Κάτια.

Τώρα εκείνη, κλείνοντας τα όμορφα μαύρα μάτια της με σκοπό να κοιμηθεί μέχρι να προσγειωθεί το αεροπλάνο, έφερε πάλι στο νου της τον τελευταίο τους καβγά, που ήταν και καθοριστικός.

Δυο δάκρυα πήγαν να κυλήσουν στα μάγουλά της, και η Κάτια έσφιξε τα βλέφαρα για να τα εμποδίσει.

Είχε αφήσει ένα γράμμα στον άντρα της, καθώς αδίκως τον περίμενε το προηγούμενο βράδυ να γυρίσει, ώστε να μιλήσουν.

Φεύγω αύριο για τη Φλωρεντία, Αλέκο. Φτάσαμε σε αδιέξοδο. Καλύτερα να χωρίσουμε, αφού για χρόνια ζούμε χώρια και σαν ξένοι. Το διαζύγιο εμένα τώρα δε μου χρειάζεται.

Αν το θελήσεις εσύ, δε θα σου φέρω καμία δυσκολία.

Εξάλλου είναι στη μέση τα παιδιά μας και η δουλειά. Καλώς ή κακώς, αναγκαστικά θα είμαστε σε συχνή επαφή. Κανόνισε, σε παρακαλώ, όταν επιστρέψω, να έχεις μετακομίσει. Θα είναι οδυνηρό για εμένα να σε δω να φεύγεις.

Μίλησε στο γιο μας για το χωρισμό και φέρσου του όσο πιο μαλακά μπορείς.

Πρόσχε τον εαυτό σου. Και... κρίμα, Αλέκο, δεν τα καταφέραμε.

Κάτια

Τώρα τα δάκρυα, που με κόπο τόση ώρα συγκρατούσε, κύλησαν ακράτητα. Σηκώθηκε να πάει στην τουαλέτα για να μην τη δουν να κλαίει.

Η Ξένια Ηλιάδη στεκόταν στο πεζοδρόμιο ψάχνοντας για ταξί πάνω από είκοσι λεπτά. Μεσημέρι στην Αγία Παρασκευή γαρ... Τελικά, μόλις η κοπέλα βρήκε κάποιο ελεύθερο, βυθίστηκε στο πίσω κάθισμα αναστενάζοντας από ανακούφιση και είπε λαχανιασμένη στον οδηγό:

– Στο αεροδρόμιο «Ελευθέριος Βενιζέλος», σας παρακαλώ, και όσο γρηγορότερα μπορείτε, γιατί θα χάσω το αεροπλάνο.

– Όλοι βιάζεστε, δεσποινίς μου, γκρίνιαξε ο ταξιτζής. Τι να κάνουμε κι εμείς οι οδηγοί; Να πετάξουμε; Αφού το βλέπετε ότι οι δρόμοι είναι φρακαρισμένοι και στην Αττική Οδό έχει ουρά. Τέλος πάντων, ξεκινάμε και ο Θεός βοηθός. Μα κι εσύ, βρε κορίτσι μου, γιατί δεν έφευγες από το σπίτι σου νωρίτερα;

– Δεν προλάβαινα, είπε η Ξένια και κάλεσε από το κινητό το αμόρε της, τον Άλκη, που τελειώνει το μεταπτυχιακό του στην Αρχιτεκτονική Σχολή της Φλωρεντίας. Μωρό μου, του είπε γλυκά, ελπίζω να προφτάσω την πτήση. Μόλις κατέβω στη Ρώμη, θα πάρω το πρώτο τρένο για τη Φλωρεντία. Θα σου τηλεφωνήσω όταν πλησιάζουμε στην πόλη για να έρθεις, έτσι;

Προφανώς της απάντησε κάτι τρυφερό ο νεαρός, γιατί το πρόσωπο της κοπέλας έλαμψε και έστειλε στο ακουστικό ένα φιλί.

Κι εκείνη απόφοιτη της Αρχιτεκτονικής ήταν και τους τελευταίους τρεις μήνες ψαχνόταν για δουλειά. Ακόμα, όμως, δεν είχε βρει τίποτα. Φύλαγε μόνο πού και πού τα παιδιά μιας γειτόνισσας για λίγα ευρώ.

Προς το παρόν, ο έρωτας κυριαρχούσε στη ζωή της. Αυτή η σχέση ξεκίνησε από τη στιγμή που ο Άλκης πήγε στην Ιταλία για μεταπτυχιακές σπουδές. Τόσα χρόνια συμφοιτητές στο Πολυτεχνείο, δεν είχαν παρά μια απλή φιλία. Όταν ο νεαρός εγκαταστάθηκε στη Φλωρεντία, φιλοξένησε την Ξένια στο φοιτητικό του δωμάτιο και εκεί... έγινε το μοιραίο.

Από τότε είχαν περάσει περίπου οκτώ μήνες, που όλο τη-

λεφωνιούνταν και αντάλλασσαν ερωτικά μηνύματα. Τώρα η Ξένια, κάνοντας αιματηρές οικονομίες στο χαρτζιλίκι που της έδιναν οι γονείς της, είχε μαζέψει λεφτά για ένα ταξιδάκι στην Ιταλία. Θα έμενε στη Φλωρεντία μία εβδομάδα.

Τελείωνε τις σπουδές του ο νεαρός και θα γύριζε πια πίσω. Έτσι είπαν να εκμεταλλευτούν το φοιτητικό δωμάτιο στην αναγεννησιακή πόλη όσο ήταν ακόμα καιρός.

Εκτός από την καρδιά της που χτυπούσε στον ερωτικό ρυθμό του Άλκη, η Ξένια είχε και ιδιαίτερος μεγάλη ανυπομονησία για να τον συναντήσει. Περίμενε να ακούσει για μια «περίφημη» έκπληξη που της έταξε και αφορούσε τόσο τον ίδιο όσο και εκείνη.

– Δε σου λέω τίποτα. Από κοντά θα τα πούμε. Κάνε υπομονή. Μόλις φτάσεις εδώ, θα μου δώσεις πρώτα μια αγκαλίτσα σου και μετά... ε, μετά θα δούμε. Μπορεί να αποφασίσω να σου αποκαλύψω τα σπουδαία νέα.

Έτσι της είχε πει και τώρα η κοπέλα, μαζί με τη χαρά της αντάμωσής τους, περίμενε να ακούσει και τα καθήκαστα.

Η Ξένια είχε κόψει λίγο τα καστανά της μαλλιά και το καινούριο χτένισμα της πήγαινε πολύ.

Μελαχρινή, με σκούρα ζεστά μάτια, η νεαρή αρχιτεκτόνισσα φορούσε συνήθως αυτές τις κοντές μπλούζες που αφήνουν τους γοφούς και την κοιλιά ακάλυπτα. Έτσι ήταν σκέτος πειρασμός, κι ας είχε συχνά συμπεριφορά αγοροκόριτσου, αφού ήταν ντόμπρα και ειλικρινής.

Ο καημός της ήταν να βρει δουλειά ενδιαφέρουσα, που